

¹KNJIŽICA PRVA

NA NOVO ROĐEN

¹Pojašnjenje o pravopisu

Načelo je da se čuva tvorba, a izgovor koliko se može - ne remeteći tvorbu:

- glava zapisan slovom “*Q*” (“*q*”) zamjenjuje standardno “*Č*” (“*č*”);
- dvostruko napisan samoglasnik je dug;
- podcrtano slovo (samoglasnik ili “*r*”) označuje glavni (jedinični težinski) naglasak u višeslogovnoj riječi;
- suglasnik s točkom izpod sebe jedva se čuje ili se, često, ne izgovara.

Neobvezujući dogovor o pojednostavljenju: **Ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti.** (Dakle, ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti, ali ovo znatno pojednostavljenje nji’smo ovdje primijenili.)

*Mii jaaki tieba da nosimo slabost slabih,
a ne da ugaadamo sebi.*

(Rim 15, 1)

NAASLOVI U KNJIŽICI PRVOJ

I. Kad sliēepac progleda

Znaanje vs. vjerovanje	5
Što je novo u vrijeme ovo?	6
Iz dubine vapijem ...	8
Odlazak	9
Vitezu u Hrvata nenadmašivu	10
Oholice umišljene	11
ČA - KAJ - ŠTO(*)	12
Sve moje ljubavi	13
Žena	14
Epitaf za Takeko Nakano	15
Ledenc(s)vieet	16
Zaštitnika žuupnog' fešta	17
Ljubav ljudska	18

III. Tko too nama vodu muuti?

Za kravu nam kozu daaju ili Tko mekeće gdje se muuće?	21
Novo doba	23
Klimatske "promjene", narodne "seobe" i iine oobmane	24
Rumenka na dieti	25
Dvovaljana logika ili Spoznaja ljudska	26
Slušajući J. S. B.	27
Trii kraalja .	28
Tko koviija u našem kolu? ili Za-"rap"-ajmo o novoj kulturi!	29
Sveeti jezik Hrvatski	30
Pariiz 2024.	31
Paradoksi o(u) LJ(lj)ubavi	32
AAA	

²Znaanje vs. vjervanje

Govore ti, oni 'z mraaka:
 Novo j' doba - mooraš ZNATI!
 Okaani se Duha-Boga!
 Tko još može VJEROVATI?!

Koj' se vide, pak, upinju
 da razluče što s' ne'može.
 Ne'shvaćajuć, saavjetuju:
 Od to DVOJE - traži "svoje!"

A Oon tiho opominje:
 Sve je vaše, ljudsko, znaanje -
 - neprekidno sitničavo,
 PREVRTLJIVO VJEROVANJE!

Jer, sve što ste vii otkrili
 na nečem' ste temeljili -
 - što st' istinom prihvatili,
 vjervanje osnažili.

Kreeni, korak po'korak,
 natrag, na svooj početak.
 Što ćeš naač, oo čovječe!?:
 VJERU, saamu - k'o zameetak.

Ta, zar nii'ste tisuć puta
 vaše znaanje promienili?!

A koliko li je toga
 što ste posve odbaacili?!

Pa sad hajd'te, porecite!
 Sve to vaše "samo znaanje",
 tek je taašto i oholo
 "samo uu'se vjervanje".

³Što je novo u vrieeme ovo?

(Oo tempora, oo mores!)

Ništa novo pod kapom nebeskom -
 - saže nam mudrac u vrieenu teežkom.
 Ali se vrieenom sve ruho mieenja
 pa, i zgojne laži zakrije sjena.

Nekad se učilo da se nauči:
 prie od svega - stvaari razluči!
 A danas je nekomu silno stalo
 da se od šume ne'vidi - stablo.

Nekad se učilo da se pouči:
 kada ovako, a kad onako.
 A danas: da više nij'je tako -
 - nek' svatko čini što mu je lako!

Nekad su istine bile u jednini,
 u poniznu duhu i sladkoj punini.
 A danas, jao, u bučnoj množini
 svakog' se njegova istina priimi.

Nekada mudrost prebivaše vaani -
 - s pašnjaka 'suncanih dođoše zvaani.
 A danas, vuuci, iz loža taamnih,
 tepaju stadu: vii ste - Građani.

Nekad je bilo: il' muško il' žensko,
 združeni - jedno su, i savršenstvo.
 A danas vijču: to j' naavada, kriiva! -
 - rood, spool i druuga po želji biraj.

Nekad je nastranost sved biila taajna,
 svakomu patniku muka prevaaajna.
 A danas, ne da se takva više ne'lieeči,
 neg', skupno se svima - u liice beeči.

Nekad: začeeće - blagoslov s neba,
 ljuubav i milost zadobivena.

A danas govore: Kojii će živjeti,
 iz zdjel'ce staklene mii ćemo biirati

Nekad se učilo da život je sveet,
 čedo u utrobi - daar Duhom prožet.

A danas: da je hrp'ca od staniica,
 i nosilja da mu je - gospodarica.

Nekad je gasn'o u spokoju svoomu,
 obgrljen rodom, svak u svoum domu.

A danas su oṭci, čim malo klonu,
 usahljih očiju - u staračku domu.

Nekad nam i smrt bijaše sveeta -
 - vraata za selitbu s ovoga svieeta.
 A danas: svršetak - too da je isto!?
 Kad zapne, pomaaze sluuga Mefistov.

Daavno Izaija nadahnut reče:
 Božje ne izvrće, ljudi čovječe!
 Al' prooroka Božjeg' kad miinu daani,
 gle, eto u'tren - prorooka lažnih.

⁴Iz dubine vapijem . . .
(“Gdje je brat tvooj, Abel?”)

Tmina je, Gospode, pregusta.
 Koračam slićepo, bezputno;
 viičem - ni jeku ne'čujem;
 djelima svrhe ne-vidim.

Ničega - da se pridržim.
 Ne nagingi dlana Svojega -
 - k'o kaap *č*u vode skliznuti
 u bezdan neizbavljivi!

O malovjerni, strašljivi,
 podigni pogled priizemni!
 Pravdokaz Svooj ti postavih
 nad svim što ikad učini:

Jecaj iz srdca nedužna,
 suza iz oka nevina,
 il' nagrada je najslađa -
 - ili je kazna najteža.

⁵Odlazak

Svim poginulim hrvatskim braniteljima

(*“Neema veće ljubavi od ove: Položiti život svooj za prijatelje.”*)

Jednom,
dok žaarko ljuubljah,
u meni
i nada mnom
spokoj blaagi
prekri sve.
Tad' žuudeč[†]
uzkliknuh:
Ovo je čas -
- povedi me!

A sad,
kad pooč[†] mi je,
zašto
još ne'ide mi se?
Tihi šapat
sjeti me:
Samo Ljuubav
je brood kojim se
tamo
mijrno putuje;
i
ne zaboravi:
svi putovi
bez NJee
vode
u Smrt.

⁶Vitezu u Hrvaata nenadmašivu

Oo, naš Zvoonko!
 Sve si Scile i Haribde
 za njuu
 na svi^eetu ovom' prošao,
 i u zagrljaj se njezin
 sa štⁱitom vraatio.

Al' u mraačnoj noćⁱ,
 što diećca ju njezina,
 bježećⁱ od Svi^etla,
 saama stvoriše,
 izdržati nⁱi'si mogao.

Počini, napokon,
 Taiće naš,
 počini!

I, ne žalosti se!
 Ne'zdvaajaj!
 Ne, ne - nⁱi'je biⁱlo u^azalud!

⁷Oholice umišljene

(Tko da zauzme NJegovo mjesto kad je ono - SVE!)

Uvrieda, nesnošljivost, govor iz mržnje, ... -
- sve nek' se stavi pod zaakone svietske!

“Mudrac” iz Novoga Doba umišlja
da smje suudit' i ljudskim srcima.

Tko otkriva zaavist i mržnju otrovnu?
Tko proniče miisli i moždane ljudske ?

Tko li izpituje “src̑ca i bubrege”?
Tko posve poznaje duušu čovječju?

Pa, valjda, Onaj koj' nam ju darova
da bude naaš Život - dio od'NJega.
I, kad god ludost to ljudska zanieka,
nastupa za sviet nevolja velika.

NJemu, Jediinom, vlastno je suuditi.
Svatko ~~će~~ NJemu račune pružiti.
Dobro od zloga Oon, Jediini, luuči
po traagu na Sebi - čovječjoj duuši.

Al' Slieepac “premuudri” očito ne'vidi:
da je tek pjesčano zrnice u puustinji,
što želeec[†] da sobom praznine izpuunja,
u bezdan propada sa svojeg' “Siona”.

⁸ČA - KAJ - ŠTO

ČA je braat náš, najstariji,
od svec braa~~ce~~ bogatiji.
Uz moore se je kuštô
i po školjijih razkocô.

Uun je ve~~c~~ nareesa bii
kađ nan se je KAJ rodii,
braat mu liipi, mileni.
kii nas je oplemenii.

KAJ je sêbi⁹ zeemlu nášel
za bregimi i v' goricah;
si je saamo svooje glêdal,
vu tuuje se nii dotiikal.

I nigdaar se svaadil nii
s braatcom svoojim stareejšim.
Vre i deenes faali Boga
vu Horvaatov ČA-KAJ sloga.

Naposlieedku od viekoov'
rodi nam se draagi ŠTO.
Baartul diični i Dubrava
njegova su prva slava.

Al', kakva je čee⁹sto sbiilja,
pitomiji i stariji
dopustiše, iz ljuubavi,
da najmlađi brat - podivlja.

⁸zd020615

⁹ê - zatvoreno "e"

¹⁰Sve moje ljuubavi

I danas goree jednakim plaamom
sve one koje praave su biile.

Sje~~ca~~nja topla žiive u srđcu:

Neka, i bolje da su me ostavile;
blagoslov svima ma gdje sad biile!

A one što vremenom ugasle jesu,
što nasmrt biehu me izmučile,
(Oo, da se bar neke zgodile nii'su!)
straast su i žuudnje nepokorene
s kojiih jaa voljeh - saamoga sebe.

¹¹Žena

Od rebra mojeg' stvorena,
da novi život donosi
i jezik-blaago prenosi,
navieeke blagoslovljena!

¹¹st051015

¹²Epitaf za Takeko Nakano

Procṽa, gle, sakura mlaada, tanahna -

- ured i diika Aizu-roda poonosna.

Al' proljeće njezino,
pozna bii jesen njegova.

¹²vr010516

sakura = črišnja/trješnja

¹³Ledenc(s)vieet

S proozorskoga okna u studzimska jutra
 zavodiš i maamiš ljepotom me lažnom,
 da iziidem opet iz skrovita kuutka
 i prošecem tvojom ledcvietnom poljanom.

Ali ja se više prevariti ne'dam!
 Ogorči mi duuša otvaaravši vraata;
 premnogo me puta progutao bezdan
 dok dariivah ljuubav žaarku za svog brata.

Ipak, nii'sam kamen otvrđnut strahotom.
 Iz moždana studen srdca plaam odagna!
 Ledensvieet nek' ovaj otopli dobrotom,
 pak će brodit' sretno do Posljednjeg Daana.

(Bez Milostnog daara, sred ove hladnoće,
 moždane sa srdcem pomiiriti - tko će?)

Strpljivo stog' čekam pramaljeće toplo,
 premda sjetno sluutim da ću prie pooći.
 Ledencvieet kad ovaj otopi se potom,
 Proljeće što sanjaam granuti će moći.

¹⁴Zaaštitnika žuupnog' fešta

(*"Izpraznost nad izpraznošću, sve je izpraznost."* - Propovjednik)

Običaji, a ne vjera,
pokr^eću sad naša dj^ela
(priikaz za posjetitelja).
Duh - postⁱđen je od tie^ela.

Oprosti nam, Gospodine,
sbog tiih sliⁱka bez dubⁱne
(veselosti bez nutrⁱne) -
- Tebi sl^ave bez punⁱne!

Podigni nas, Gospodine,
s ove dooli - površⁱne
(izpraznosti i taštⁱne)
u nebeske Tvee visⁱne!

Nek' s patroonom uzoriⁱtim
ufanje se vjerom siⁱti
(i radoš^ću, srđcem čistim),
djelotvorna lju^ubav kiptii!

¹⁵LJuubav ljudska

Svatko ju trieba kao kruh naasušni;
 premnogi ju ište i ne'daje im se;
 ne'shvaćaju da je ona sebedaarje bezuvjetno
 što se, po čudu svooga božanskog izvora,
 udvostrućuje u srdcu sretna darivatelja.

Zato, ne traaži ju izvan sebe, luutajući nesretan;
 u tebi je - tiha i skrivena - za bližnjega pohranjena;
 i, čim ju bratu podaariš, vraća ti se preobilno umnožena;
 razlući ju od straasti i požuda tjelesnih, i žeelja priizemnih;
 daruj ju, jer jest čeest od Onee s visina nebeskih!

III. TKO TOO NĀMA VODU MUUTI?

*Obmana je da svako vrieme nosi svoje (nove) kušnje.
 Kušnje su stalne i iste, a vrieme ih tek zaodjeva novim ruhom za
 nove ljude.
 Zato točan (izpravan) odgovor ne ovisi, kao ni istina (za razliku od
 činjenice!), o vremenu.*

¹⁶Za kravu nam kozu daaju

ili

Tko mekeće gdje se muće?

Prevlaadao pojav čudan
(jer Hrvatski nii'je buudan!):
Sveumilno meketanje
(lokativno i daativno)
gdje se trieba čut' muukanje.

Nameću nam da kraatimo:
kojemu - na "kome",
mojemu - na "moome",
tvojemu - na "tvoome",
svojemu - na "svoome" ...

I sve tako dalje
me-me memekanje.
"u" ide u smeće,
a "e" se domeće!

Ako drži too pravilo,
onda bi se pokraatilo:
kojega - na "koge",
mojega - na "mooge",
tvojega - na "tvooge",
svojega - na "svooge" ...

I sve tomu što je slično
kraati, dakle, identično!

Ali tako nii'je, znaamo:
"a" ostaje postojano.

**Zašto baš "u" smuutnju nosi?
Kojoj sili "u" prkosi?**

Tako je i s priidjevima,
pa i s reednim brojevima.
(Samo "treć" da j' iznimka.
Sraam ga biilo - odmetnika!)

A jaa mišljah da "(n)ju(u) - je"
slučajno se omače.

I tako se pokaazalo:
**Nekomu je siilno stalo
"u" da bi nam "e" postalo.**

Da mek'čemo mii bez muuda
kano stoka sitna zuuba.

Je li teežko sad razplesti
čiji su tuu špoorki prsti?
I kad je too sve počelo?!
Hrvatsko tko steeže grlo?!

P.S. *Jasan k'o na snieegu bieelu,
u jeziku traag je zvieerju.*

¹⁷Novo doba

Oo, čovječe prevareni!
 Oo, čovječe zavedeni!
 Zar ne'vidiš što se kuje?
 Lilit Eevu zamjenjuje!

Jabuku ti njeez'nu nude:
 umišljnost i zaablude;
 slobodu za goim-lude;
 praava silom 'stanovljena;
 dostojanstvo bez temelja;
 "baanku" lažna milosrđa;
 snošljivost svih proturječja;
 nastranosti - na'sve prste;
 obiiitelji - od trii vrste ...

O ljuubavi ne govore -
 - ta iz srdca uusta zbore.

K'o i onda, sred obilja,
 opet tepa Lažzac-Zmija:
Sad je znaanje tvoja sbilja;
a Oon - jedna od opcija.

Ali svakom' znaanju, vaa,j,
 počelo jest vjera, znaaj!
 Štoviše, i njegov kraaj!
 Bez'njee znaanje izprazno je -
 - dim i magla - eto što je.

Žiiva sliko vječnog' Boga,
 kruno djela NJegovoga,
 nad'sviim' si od stvorenoga!
 Dostojanstvo iz tog' crpi!
 (Što sve zaa'te Oon pretrpi!:
 Ta na'kriiž se dad' razpeeti
 ljuubeći te sve do smrti.)

**P.S. I nji'je Oon tek jedna od mogućnosti.
 Oon je, tebi i meni - JEDIINA mogućnost.**

¹⁸Klimatske “promjene”, narodne “seobe” i iine
oobmane

Što se b~~a~~bi ht~~i~~lo to joj se i sn~~i~~lo.

(I na'toom' se poraadilo!)

Zar još nešto trieba re~~č~~?!

Kaazati ~~č~~u kratkom riečju:

Digni lonac! Odkrij sviee~~č~~u!

Još ~~č~~u samo upiitati:

Kako nam se uum smu~~č~~uje?

Kakvo znaanje osliepljuje?

Komu too i zašto trieba?

Kad oči ti se otvore,

znati ~~č~~š i odgovore.

Tko ne'vidi kud' svieet vozi,

podleg'o je mas-hipnoozi.

¹⁹Rumenka na dieti

Evo djeeve jedre, diivne!
Svi gledaju joj obliine.

Gazi čvrsto, treskovito;
glaavu držii uznosito.

“Ona jede vrlo malo -
- u dv’je žlice sve bi stalo.”
(preporučno je piisalo).

A na vaagi (i too saama):
sto i nešto kilograma.
(Bit će posla, blago nama!) .

²⁰Dvovaljana logika
ili
 Spoznaja ljudska

Il' jest tako ili nii'je -
 - zemni čovjek po tom' mnje.

I sve što je razodkrio
 na tomu je temeljio.

Pa još drži da će tiime
 proniknuti sve dubijne.

Al' kad shvati da *jest-nii'je*
 raazlikuje tek dv'je sbijlje,
 oholost će izgubiti
 ter poniznost zadobiti
 i spoznaju produubiti.

**Pregruub metar kada mjeri,
 ništa fino ne izmjeri.**

Postat će mu jasnim, 'vaaaj,
 da j' u taami tražit' sjaaaj -
 - uzaludan pokušaj.

Više sfere, tanje niiti ...
 ne'može ni zamieetiti,
 a kamo li dokučiti.

²¹Slušajuć J. S. B.

Iz LJubvi vjera rosii
da ufanje srđcu nosi,
pa da rodii istim plodom
bratu bližnjem i naarodom.

Slušajuć Bachov pjeev,
otvori se obzor cieel.

I tad' spoznah da Oon Jest -
- obstojnost je - za'naas test.

Bo, iz ničeg' stvori sve,
znaači: sve - od NJega je.

Od'sebe je "odkinuo"
da bi svemir sav stvorio.

Kakvo, dakle, ništavilo?!
Taa, NJega je vasda biilo.

Kakav Prasak?! Što ga stvori?
"Proostor-vrieeme" glaavu morii.

Ali "gdje-kad" ne postoji,
Neka bude! dok ne reče.

No, u pamet čovjekovu
nikada too sjesti nee'će.

²²T^{rii} k^{raalja}
 (ili *Mudraci s Iztoka*)

Tko t^{raa}ži I^{stinu},
 t^{aa}j,
 v^ođen Z^{viee}zdom,
 p^ut^uje n^oč^u
 n^epog^{ri}šivo
 k S^{viet}lu n^eu^{ga}sivu
 š^{to} ga T^aama
 o^bu^zeti n^e'može.

Kad s^{vane},
 o^{on} s^{tane}
 da ga n^e z^{as}liepi
 b^{lieš}t^{av}ilo l^{až}ne s^{viet}losti
 s^a z^{la}atne t^{el}adi
 r^{az}m^ještene
 da ga z^{ave}de
 na s^{tran}puticu.

I t^{ako} I^ztok,
 s^us^{re}vši p^{raz}nⁱnu,
 d^{ar}ovanom v^{je}rom
 n^{ad}v^{la}ada s^umn^ju
 i k^{re}ene na Z^aa^pad,
 g^dje n^aade i vⁱdje
 P^uut, I^{stinu} i Žⁱvot:
 Č^ov^jeka, K^{ra}alja i B^oga.

²³Tko kovilja u našem kolu?
 Za-“rap”-ajmo²⁴ ^{ili} o novoj kulturi!

Do'kad će hiinba?
 Do'kad prietvaaranje?
 Do kada maske?
 Do'kad glumatnje?
 Svi izpazni festivaali?
 I sramotni karnevaali?'

Ma ne'žugaj toliko, vasda borben', Raato!
 Ta vas se naš narod zagrijao za too.

U knjigama: ludoorije;
 po mrežama: bljezgaarije;
 na daskama: razvratnoosti
 od vlastitih nastranoosti;
 na plaatnima: perverzija;
 a u glasbi: histeerija!

Ma ne'grintaj toliko, načitani Miijo!
 Zar too nii'je ono što je puuk naš htio?!

Smieeh, veseelje - bez radosti;
 tuuga, suŕuut - bez žalosti;
 jezik tepa - ganutljivo;
 liice s krinkom - zavodljivo;
 a u gruudim' leden kamen,
 na mjestu za ljuubav - plamen.

Ee, sad si ge, vrli Niiko, pod kabanom baš uslik'o!
 Zaavodnik je poskočio i kopito svim' odkrio.

²³st211023

²⁴**Naputak za izvedbu:** Trii kitiice od po šest reedaka - raznoglasni (3x2 ili 6x1) recitatiiv; trii umeetka od po dva reedka - višeglasna melodija; za kraaj ponoviti (samo!) prvu kiticu usporenim jednoglasnim (1x6) recitatiivom.

²⁵Sveeti jezik Hrvatski*ili**Dobročinstvo bez Boga vodi u laaž!*

Sveet je jezik naš, Hrvatski,
od Boga nam' darovan!

Jer ne dopuušta
da se, po njemu,
itko na sliku Božju stvoren
nazove nevriednim²⁶.

Sve njih je Oon, Gospodin,
svojim sveetim Imenom,
po našem jeziku,
blagoslovio i prekrio:
od **uboga** i **ubogaljena** - ,
- **ubogaara** i **bogaa**lja -
do **bogata**, čak i **bogataa**ša.

Jer od Boga
i pred Bogom
invalidnih neema!

²⁵st171123

²⁶Bezbožno (protužno!) nazivlje *invalidna osoba, osoba s invaliditetom* i sl.
- već je po izričaju protuslovno: osobu **bez** nečega (prirodno joj pripadajućega)
ono određuje (naziiva, imenuje) kao osobu **s(a)** nečim (dodatnim!). Ali niii'je too
čudno, jer ne'može se biti milosrdan bez Milosrđa!

²⁷Pariiz 2024.

Tii nekoč/graad bii prediivan,
 istinskim Svietlom obasjan.
 Od NJega sad se zaklaanjaš
 i obnooč/Laažca priziivaš.

Tii uze puut od pogaana.
 Ne onaj za NJeg' što ne'zna,
 več/onaj znaan od izkona:
 uvriedljiv, ohol, prkosan!

Na Seeni, po sraam-poklonu
 Baalu i Levijatnu,
 nakaznu odkri nastranost,
 truulež i svoju opakost.

I da se postom u'tebi
 ne mrtvii peet pravedniika,
 suumporni oganj proždro bi
 do jednog' ti stanovnika.

Za tricu zlaatnu, srebreanu,
 i slavu svietsku, prolaznu,
 i olimpiijci-krščani
 sad Baalu žrtvu prinesu.²⁸

Gdje sad da naadem jediina
 što junački se odhrva
 svjedočać za Istinu: -
 - za Krista i Spasitelja?

O, graade, sjeti se svojih
 svih Abelarda, Heloise,
 te vraati k praavomu Svietlu,
 ponizan - baš poput svih njih!

²⁷vr270724

²⁸Svi krščanski mučeniici, molite za naas!

²⁹Paradoksi u(o) lj(LJ)uubavi³⁰

Iz skrovita, gle, vidljivo,
obznanujuć²⁹ nevidljivo!

Too vjera plodi ufanjem,
a ono, pak, milosrđem
u ljuubavi dobrohotnoj
što razdijeljena množi se,
pa duša njoom se raduje
i razum naš prosvjetljuje.

Ni ljuubavi bez ufanja,
ni ufanja bez sjemena -
- tee vjere - daara Božjega!

Al' ipak onu najveću,
što u sebi sve sadrži
i LJubavlju se naziiva,
živ čovjek gledat' ne može.

Jer sjaj je njeen smrtonosan
za svakog' što pod griehom je.

A zapoviedi jedine,
o kojima sve ovisi,
k'o staari svieet ni novi sad'
ne uzpjeva obslužiti.

Da, NJegovi Ga štovahu,
al' iine i sad' preziru,
dok danas bismo htjeli mii
bez NJega bližnjeg' ljuubiti

A Oon nam riečju i djelom
pokaaza, čak i životom,
da oboje ostvaruje
sva'k' tko se sebe odrekne
te za NJim s križom pokreene.

²⁹st130125

³⁰Ako u rieči nii'je podvlakom iztaknut težinski naglasak, onda je naglašen prvi slog.

Zar i sad' samcat visi Oon
 u razdielnici vriemenskoj
 na dviema greedam' razapet,
 i srdcem - vruutkom za sav svieet,
 dokazujućtko LJubav Jest?

Na kriižu tek je vidljiva
 LJubav što Zmiju ubija
 i otrov njeen odstranjuje -
 - tielesa s duuśam' 'zdravljuje!

Naarod izabrani Izraelski dobiiiva, po Božjoj objavi, Zaakon zasnovan na zapoviedima o ljuubavi prema Bogu iznad svega i o ljuubavi prema čovjeku, bližnjemu, kao prema sebi saamomu. No njegova ljuubav prema bližnjima bijaše veoma selektivna i prečesto drastično zanemarivana. A Gospodin Isus, Krist, navieštajuć Radośtnu Vieest (Vladavinu Božju - Kraaljevstvo Nebesko) vraća svooj naarod na početnu i temeljnu postavku o LJ(lj)uubavi. Govorio je i činio i, na kraju, svojom dragovoljnom mukom i smrću, iz bezuvjetne ljuubavi prema Otcu i ljuudima, sve saamim sobom potvrdio.

A danas, koliko je NJegovih sliedbeniika - praavih kršćaana? Źalostno je gledati i slušati mnoge iz tzv. humanitaarnih udruuga, pa i nekih kršćanskih, (što se, načelno, nesebično skrbe za siromaśne, zapostavljene ili obezpraavljene skupiine i naarooode) dok pokuśaavaju milosrdno djelovati, a da pritom o Bogu neema miisli ni spomena. A mnogi od onih što stoje iza svega čak i "tatuju" protiv Boga. Zar je onda čudno da se, neriedko, humanitaarna pomoć ili društvena skrb preokreenu u svoju suprotnost?!

DODATAK (aktualni)

Maali naši logoraaši

Kamo vodi milost ljudska
 po zaakonu propiisana?
 Čiime 'zhodi pomoć/bratska
 plaaćom što j' osigurana?
 Da, griješnika spaasit' treba!
 Al' i žrtvu - prie njega.

Da, doista, kamo vodi ljudsko milosrđe te briga i skrb o bližnjima kad, pritom, čovjekova umišljenost zanemaruje, pa i oholo odbacuje, pouzdaanje u Božju proviđnost i NJegovu pomoć? A rečeno nam je: *Bez mene ne možete učiniti ništa.*

Ubojica dobiiva mentora, a prežijevjeli se zatvaaraju u loogor. Taa sva,ka školska zgrada u Hrvatskoj je oviih daana postala zaatvorom za svoje učeniike!!!

Svako ljudsko djelo, ma koliko po naakani biilo dobro ili protivno zlu, ako izključuje Boga i NJegovu milostnu pomoć, pretvorit će se u svoju suprotnosz.

Tako su se izrodile i izopaačile i ove naše bezbožne naakaane:

- izmišljena te ozakonjena posebna "ženska i diečja praava" (ni na čemu utemeljenih!), što su ciiljano dovelo do masovnog monstruoznog čedomorstva i razaaranje obijtelju;
- "nuulta tolerancija na naasilje" (vršnjačko, nad ženama ...), pa poznanik, čak i prijatelj, dvojii kako će netko protumačiti njegovu izkrenu pomoć ili saavjet; Zabrana, primjerice, urođenoga diečačkog nuguraavanja i hrvanja spriječava nuždnu (za zajedničko žiivljenje) izkustvenu spoznaju vlastite tielesne snaage, njeezine (ne)učinkovitosti kao i sposobnost da ju se nadzirei, pa kad diečak stasa u moomka, narastla a izkustveno njemu nepoznata snaaga neriedko plodi zastrašujućim i neshvatljivo brutalnim naasiljem;
- tzv. *građanske udruge* koje bi trebale biti glasna društvena saavjest, preobrću se, reedom, u kvazipolitičke skupiine što po nečijem diktaatu obmanjuju jaavnost i razaaraju naarodno zajedništvo;
- državni uredi, tieela i osoobe (tzv. *pravobranitelji*) da bi, po vkasti-toj prosudbi, primjerice, zaštiitili dieete, "ubiju", tj. doslovno razore čitavu obijtelj.

Postoji u svemu ovomu ključni paradoks kojega je malo tko svies-tan. Naš (fizički) svieet, naime, pokreću siile - priirodne i (samo)voljne ljudske. Zakonodaavci priznaju, pa i opravdaavaju, da je i sve praavo

utemeljeno na sili (onoga globalno moćnijega ili lokalno jačega)³¹. No, tii isti zakon~~o~~daavci i njihovi *skroviti mentori*, hote~~ć~~ se pokaazati kao milosrdni zaštitniici svekolikoga puuka, sada pokušaavaju izbaaciti silu iz međuljudskih oodnoosa, te ju zamieeniti načeelima iz duhovnoga svieeta, a njega, apriori, drže nepostoje~~ć~~m. Posliediice su jasno vidljive diiljem svieeta.

A sada bi sve too trebalo opjevati - do goorkih suuza! Ako too ima smiisla, Oon *će* mi *usne otvoriti*.

³¹I neema iina naačina, čim se zanieceće iznimno čovjekovo dostojanstvo kao *slike Božje!*